

ло се момчето нищо нѣма. Следъ малко предъ него се изпрѣчилъ единъ дяволъ.

— Кой си ти? — запитало овчарчето.

— Азъ съмъ дяволътъ. Ами ти какво правишъ тука?

— Пазя паритѣ на царя.

— Много юнаци идваха да ги пазятъ и всички ги припивахъ, тебе не можахъ. Прѣчишъ ми, ще те погубя!

— То се е видѣло, че ще ме погубишъ, ами ще те моля да ми кажишъ две нѣща, па после прави каквото щѣшъ.

— Казвай по-скоро!

— Защо ти сж пари?

— Да подкупвамъ хората, да вършатъ престѣпления.

— Ами отъ кжде влѣзе въ стаята, когато всичко съмъ заключилъ?

— Отъ ключовата дупка.

— Това само не мога да повѣрвамъ, толкова голѣмо чудовище, да се промъкне презъ такава малка дупка.

Дяволътъ, за да го увѣри, излѣзълъ презъ дупката. Овчарчето скочило и приготвило мѣха на отвора. Дяволътъ се върналъ назадъ и влѣзалъ въ мѣха. Овчарчето го завързало здраво и седнало да чупи орѣхи.

Съмнало се. Дошелъ царътъ и попиталъ:

— Залови ли крадеца?

— Заловихъ го, царю.

— Ами кжде е?

— Въ мѣха, — отговорило овчарчето.

Царътъ много настоявалъ да види, какво има въ мѣха, но овчарчето не се съгласило да пустнатъ дявола, като казало, че бждещето ще покаже дали го е хванало.

Като се минало доста време и кражбата не се повторила, царътъ се увѣрилъ, повикалъ овчарчето, наградилъ го богато и го направилъ царски зетъ. Направили скоро сватбата. Тръгнали младоженцитѣ да пжтуватъ и поржчали

